

Ті самі слова

Василь Сухомлинський

Влітку Андрійко пішов працювати на тваринницьку ферму.

Його послали до бабусі Марини — куховарки! Вона варила їсти пастухам і дояркам.

Андрійко допомагав бабусі: воду носив, картоплю чистив, дрова рубав, хліб нарізав.

Весело, привільне працювати влітку в степу. Сонечко гріє, вітер віє, пташки щебечуть, можна й до ставка піти покупатися, як бабуся дозволить.

Уранці бабуся й каже Андрійкові:

— Піди води принеси.

І такий тихий, добрий, ласкавий голос у бабусі, що Андрійко швиденько бере відро й біжить до колодязя. А колодязь далеченько — аж під лісом витягне відро води й живенько принесе.

Та ось прислали на ферму ще одного працівника — діда Карпа. Став працювати він сторожем.

Не сподобався дід нікому: ні бабусі Марині, ні Андрійкові: мовчазний, похмурий.

Якось увечері Андрійко попросив:

— Дідусю, розкажіть казку.

Дід щось буркнув сердито, а потім каже:

— Нічого тобі робити, казки захотілося... Піди краще води принеси.

Такі холодні, крижані, безсердечні були ці слова. Андрійко з великим небажанням пішов по воду.

Витяг повне відро, сів біля колодязя й довго сидів. Не хотілося йти до діда Карпа.

Приніс Андрійко води й зараз же побіг до бабусі Марини.

Уранці Андрійко встав до схід сонця. Начистив картоплі. І з нетерпінням чекав, щоб бабуся послала по воду.

Нарешті почулися тихі ласкаві слова:

— Піди води принеси.

Андрій побіг, витяг води й швиденько приніс на кухню.